

ΟΙ ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ ΤΟΥ ΠΙΣΩ ΚΗΠΟΥ

Κικιρίκουουου!

Ο Κανγκ πετάχτηκε από τον ύπνο του ξαφνιασμένος, αλλά κράτησε τα μάτια του κλειστά. Μα ένας κόκορας; Μήπως εξακολουθούσε να βλέπει όνειρο; Χρειάστηκε πολλή ώρα για να τον πάρει ο ύπνος σ' αυτό εδώ το μέρος και όλη νύχτα τον βασάνιζαν εφιάλτες. Μάλιστα του φάνηκε πως είχε ακούσει και βατράχια να κοάζουν, αν είναι δυνατόν.

Κικιρίκουουου!

Τούτη τη φορά ήταν ακόμα πιο επίμονο. Τα μάτια του Κανγκ άνοιξαν απότομα. Μα μπορούσε να είναι στ' αλήθεια κόκορας; Ο Κανγκ ανοιγόκλεισε νευρικά τα μάτια του και το σκέφτηκε. Σε κανέναν δεν επιτρεπόταν η είσοδος μέσα στο κτήμα και η απαγόρευση είχε επιβληθεί αυστηρά. Κανένας άνθρωπος και ασφαλώς κανένα πουλερικό. Μα υπήρχαν άγριες κότες, είναι δυνατόν; Και μόνο το γεγονός ότι ένας κόκορας λαλούσε ήταν η απόδειξη ότι κάποιος είχε μπει μέσα στην ιδιοκτησία του. Δεν μπορεί, δεν γινόταν αυτό. Ο Κανγκ έκλεισε ξανά τα μάτια του. Προφανώς το λάλημα ερχόταν από τον κήπο κάποιου γείτονα. Ε λοιπόν, αυτό το πτηνό είχε πολύ δυνατά πνευμόνια.

Κικιρίκουουου!

Ο Κανγκ ανατρίχιασε ολόκληρος. Το λάλημα ήταν τόσο δυνατό λες και ο κόκορας είχε έρθει να κουνιάσει πάνω στο κεφάλι του. Δεν υπήρχε καλύτερο εγερτήριο σάλπισμα. Τώρα ξύπνησε για τα καλά. Περίμενε, έχοντας γραπώσει την κουβέρτα του. Από πού ερχόταν αυτό; Πρέπει να ήταν από κάπου μέσα στο κτήμα του. Ήξερε πόσο μακριά βρισκόταν αυτό το σπίτι από τα γειτονικά του. Ένας κόκορας. Εδώ δεν ήταν η καρδιά της πόλης, αλλά δεν μπορούσες να το πεις και εξοχή. Άρα ο κόκορας πρέπει να ήταν κάπου εκεί γύρω. Μα πώς έγινε αυτό το πράγμα; Πλήρωνε μια γενναία αμοιβή για να κρατάει αυτό το μέρος προστατευμένο. Η εταιρεία συντήρησης του έστελνε πάντα την ίδια αναφορά κάθε μήνα: «η ιδιοκτησία διατηρείται στην αρχική της κατάσταση».

Το κεφάλι του Κανγκ άρχισε να σφυροκοπάει. Μήπως αυτή η άχρηστη εταιρεία τον εξαπατούσε; Μήπως απλώς έχανε τα λεφτά του;

Εξακολούθησε να περιμένει, αλλά ο κόκορας δεν λάλησε ξανά.

Γιατί έπεσε τέτοια ησυχία ξαφνικά; Ο Κανγκ ανακάθισε και αφουγκράστηκε με προσοχή. Τίποτα. Σηκώθηκε κι έκανε έναν γύρο στο δωμάτιο περιμένοντας, αλλά μάταια. Ήθελε να ξεχάσει την όλη υπόθεση και να ξαναπέσει για ύπνο, όμως είχε ήδη ξυπνήσει για τα καλά. Τα νεύρα του ήταν τεντωμένα· είχε σατίσει που άκουσε το λάλημα ενός κόκορα, αλλά ταυτόχρονα ανησυχούσε κιόλας γιατί μπορεί να λαλούσε ξανά· αυτό που δεν ήξερε ακόμα ήταν ότι το πτηνό λαλούσε μονάχα τρεις φορές κάθε πρωί.

Τελικά ο Κανγκ πήγε στο καθιστικό, με τα μαλλιά του ανακατεμένα και τις πιτζάμες του να σέρνονται. Ήταν περιτριγυρισμένος από εχθρούς· τα πάντα ήταν πολύ αγχωτικά. Μπήκε στην κουζίνα περπατώντας στις μύτες των ποδιών του έτσι ώστε να μπορέσει να ακούσει τον κόκορα σε περίπτωση που λαλούσε ξανά. Έβαλε να πει μια κούπα γάλα και μελέτησε το εβδομαδιαίο πρόγραμμα διατροφής που ήταν κολλημένο πάνω στην πόρτα του ψυγείου όσο το γάλα του ζεσταινόταν μέσα στον φούρνο μικροκυμάτων. Ο διατροφολόγος του είχε σχεδιάσει ένα μενού ειδικά γι' αυτόν. Ο Κανγκ ξεφύσηξε με θόρυβο.

Ξαναπήγε στο καθιστικό με το γάλα του ζεστό· το στρίφωμα της πιτζάμας του σκούπιζε το αλεύρι που είχε χυθεί στο πάτωμα. Την προηγούμενη νύχτα είχε φάει σούπα από νιφάδες ζύμης κομμένες με το χέρι, όχι αυτό που υπαγόρευε το υγιεινό πρόγραμμα διατροφής του.

Θα φτιάχνω μόνος μου ό,τι μου κάνει κέφι να φάω.

Αυτή είχε υπάρξει η πρώτη δήλωση στη λίστα που έφτιαξε ο ίδιος ο Κανγκ με τα πράγματα που θα έκανε όταν θα ερχόταν εδώ.

Βολεύτηκε ήσυχα ήσυχα στην κουνιστή πολυθρόνα και κοίταξε έξω στην αυλή που ήταν λουσμένη στο σκοτάδι. Ήθελε λίγη ώρα ακόμα ως την ανατολή του ήλιου· αυτός ο κόκορας ήταν βιαστικός. Μια αχνή λουλουδάτη μυρωδιά χτύπησε τα ρουθούνια του, κάνοντάς τον να χαλαρώσει αρκετά ώστε να βυθιστεί και πάλι στον ύπνο.

Γαβ, γαβ!

Τα μάτια του Κανγκ άνοιξαν απότομα και τινάχτηκε από τον ύπνο του, τραντάζοντας την πολυθρόνα. Το φως του πρωινού ήλιου που γλιστρούσε κι έμπαινε μέσα από το παράθυρο ήταν τόσο εκτυφλωτικό, που αναγκάστηκε να γυρίσει το κεφάλι του από την άλλη. Σκύλος;

Πετάχτηκε όρθιος και ακολούθησε τον ήχο. Το παντελόνι της πιτζάμας του ήταν υγρό. Μάλλον είχε χύσει το γάλα του όταν αποκοιμήθηκε, αλλά δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να αλλάξει.

Το γάβγισμα ερχόταν από τον βορρά, από τον πίσω κήπο. Υπήρχε ένα παράθυρο που έβλεπε προς τον βορρά στην κουζίνα και στο δωμάτιο στην άλλη πλευρά του διαδρόμου, όμως από εκεί δεν μπορούσες να δεις τον κήπο ολόκληρο. Υπήρχε κι άλλο ένα παράθυρο δίπλα στις σκάλες, αλλά ήταν καλυμμένο από τις περικοκλάδες. Το μυαλό του Κανγκ δούλευε καθαρά, αλλά το σώμα του ήταν ακόμα βαρύ από τον ύπνο και τα πόδια του έτρεμαν. Το μόνο μέρος από όπου θα μπορούσε να δει ολόκληρο το κτήμα ήταν η σοφίτα. Στηρίχτηκε στην κουπαστή της σκάλας και άρχισε να ανεβαίνει.

Η ευρύχωρη σοφίτα είχε μυτερή οροφή. Οι κουρτίνες στα παράθυρα που κοιτούσαν στην ανατολή είχαν κοκκινίσει από τον πρωινό ήλιο. Ο Κανγκ τράβηξε μαλακά την κουρτίνα του παραθύρου που έβλεπε στον βορρά και το άνοιξε διάπλατα. Κοίταξε ολόγυρα.

Στολισμένα με καινούρια φύλλα, τα δέντρα στο δάσος λιάζονταν και αυτά. Η πρωινή δροσιά λαμπύριζε πάνω στα φυλλώματα ψηλών, χοντρών δέντρων –βαλανιδιές, κερασιές, σκλήθρες, πλατάνια, καρυδιές, διόσπυροι– και στους πυκνούς θάμνους, στις άγριες τριανταφυλλιές και στις χαρουπιές με τα λευκά λουλούδια που απλώνονταν από κάτω του. Μα ο Κανγκ δεν πρόσεξε τίποτε από αυτά. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν ο σκύλος. Και ο κόκορας. Ο Κανγκ κοίταξε προσεκτικά, αλλά δεν μπόρεσε να δει κανέναν σκύλο. Το γάβγισμα είχε σταματήσει. Μπας και νόμιζε ότι άκουγε πράγματα; Μήπως ήταν πολύ αγχωμένος; Κοίταξε τη σοφίτα γύρω του. Παλιά έπιπλα, ένα αρμόνιο χωρίς κάλυμμα, πίνακες στους τοίχους, μια ντουλάπα κλειδωμένη με λουκέτο, ένα καλοστρωμένο κρεβάτι. Φαινόταν η ίδια όπως ήταν πάντα, απ' όσο μπορούσε τουλάχιστον να ξέρει.

Ο Κανγκ κατέβηκε τα σκαλιά ένα ένα, με τους ώμους του γειρτούς. Ο φίλος του, ο δρ Κιμ, του είχε πει ότι ένα πέσιμο στην ηλικία του θα μπορούσε να αποβεί μοιραίο. Την αγνοούσε αυτή τη συμβουλή, γιατί τον ενοχλούσε να του φέρονται σαν να ήταν κάνας σακάτης, όμως εδώ ήταν ολομόναχος. Έπρεπε να προσέχει.

Στα μισά της σκάλας, τη στιγμή που περνούσε μπροστά από το παράθυρο, ο Κανγκ ένιωσε κάτι άσπρο να πετάγεται σαν αστραπή. Κόλλησε το πρόσωπό του πάνω στο τζάμι, αλλά δεν μπορούσε να δει καθαρά μέσα από εκείνες τις περικοκλάδες. Κορίτσι ήταν αυτό που είχε μόλις δει να τρέχει, με τη φούστα του να ανεμίζει στο αεράκι; Ένας κόκορας, ένας σκύλος και τώρα ένα κορίτσι;

«Να πάρει και να σηκώσει!» φώναξε και κατέβηκε τη σκάλα χτυπώντας τα πόδια του με θόρυβο. Άνοιξε την πόρτα με φόρα και βγήκε έξω, ξυπόλυτος. Πάτησε στο καλοφροντισμένο γρασίδι του μπροστινού κήπου, όπου υπήρχε μια αιώρα με μαξιλαράκια κρεμασμένα από τη ζέλκοβα, ενώ μια πλούσια κληματαριά σχημάτιζε μια μακριά σήραγγα κατά μήκος του τοίχου. Εκείνος δεν πρόσεξε τις ολάνθιστες αζαλέες ούτε τα λαμπερά ανθάκια από τις πικροδάφνες. Ήταν απλώς έξω φρενών την ώρα που πήγε προς τα αριστερά του σπιτιού βαδίζοντας με μεγάλες δρασκελιές, ύστερα προς τα δεξιά, μετά ξανά προς τα αριστερά και φτου κι απ' την αρχή. Δεν μπορούσε να βρει τρόπο να πάει στον πίσω κήπο. Ένας σωρός με τούβλα, σκεπασμένος από αγριοτριανταφυλλιές, του έφραζε τον δρόμο από τη μια πλευρά, ενώ η καλύβα από την άλλη είχε καλυφθεί σε τέτοιο βαθμό από μπαμπού που ο Κανγκ δεν μπορούσε να βρει τρόπο να περάσει.

Ο τοίχος είχε καταρρεύσει μα εκείνος δεν είχε λάβει καμία αναφορά. Αυτός ο Παρκ! Τι έκανε εκτός από το να τρώει απλώς τα λεφτά του Κανγκ; Ο Κανγκ είχε νευριάσει τόσο πολύ που ένιωσε να του κόβεται η αναπνοή. «Θα μου το πληρώσουν αυτό! Είναι ολοφάνερη παραβίαση των όρων του συμβολαίου! Ήταν εδώ αυτό το μπαμπού πριν;» ούρλιαξε μπροστά από τη συστάδα με τα μπαμπού, που ήταν τουλάχιστον τρεις φορές ψηλότερα από τον ίδιο. Πώς κατάφερε κάποιος να μπει στον πίσω κήπο; Ο Κανγκ, που είχε ξεχάσει ότι δεν φορούσε παπούτσια, κλότσησε ένα μπαμπού, στοχεύοντας κατά λάθος σε ένα μυτερό σπασμένο κλαδί. Λαχάνιασε από τον πόνο που πλημμύρισε το σώμα του. Κάθισε κάτω και κοίταξε την πληγή να αναβλύζει αίμα. Αναστέναξε και ξάπλωσε ανάσκελα, καταβεβλημένος. Η πρωινή υγρασία μούσκεψε το πάνω μέρος της πιτζάμας του κι ένα δροσερό αεράκι του γαργάλησε τα μάγουλα. Ο γαλάζιος ουρανός και ο ήχος των πουλιών τον ηρέμησαν.

«Κανγκ Νταέσου», είπε στον εαυτό του κλείνοντας τα μάτια, «δεν είσαι ξακουστός για τη σωφροσύνη και την ψυχραιμία σου, ε; Κύριε Καρούμπαλε, μη χαιρέσαι και τόσο πολύ γι' αυτό. Είμαι μια χαρά». Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του. Έφερε τα δάχτυλά του στους κροτάφους του και μόρφασε όταν διαπίστωσε ότι είναι υγροί. «Με λυπάσαι τώρα, ε;»

Δεν περίμενε ότι εξακολουθούσε να έχει την ικανότητα να κλαίει. Καταπληκτικό. Ή ίσως είχε έρθει η ώρα να ανησυχήσει. Ο κύριος Καρούμπαλος ήταν ο όγκος που είχε φυτρώσει μέσα στο κεφάλι του εδώ και κάποιο καιρό. Ο όγκος τον είχε φέρει εδώ. Όταν έμαθε τη διάγνωση, δεν μπορούσε να την αποδεχτεί. Αυτός ο όγκος είχε έρθει κι εγκαταστάθηκε μέσα στο μυαλό του χωρίς να του ζητήσει την άδεια. Όμως ο Κανγκ δεν ήθελε να σπάσει το κρανίο του για να το ανοίξει στα δυο και να τον βγάλει από εκεί. Κι αν έχανε τη μάχη του μ' αυτόν τον ανεπιθύμητο εισβολέα; Αυτό το μοχθηρό νεόπλασμα είχε μπαστακωθεί σε ένα πολύ ευαίσθητο σημείο στο πίσω μέρος του εγκεφάλου του, κι εκείνος απλώς θα ήταν αναγκασμένος να ζει μαζί του και να το καλοπιάνει μάλιστα, ακριβώς όπως είχε πει ο δρ Κιμ. Βασικά δεν υπήρχε καμία άλλη εναλλακτική.

Πώς τολμούσε ο κύριος Καρούμπαλος να τον λυπάται; Άκουσε κάτι να κατεβαίνει τον λόφο μαζί με τον άνεμο, κάτι σαν βουητό. Ο Κανγκ παρέμεινε ξαπλωμένος. Αν καθόταν να ασχολείται με κάθε ζώο ή πτηνό ή άνθρωπο, που προφανώς έμπαινε παράνομα στην ιδιοκτησία του, ο όγκος θα διογκωνόταν και θα έσκαγε από απόλυτο εκνευρισμό.

Αν ο Κανγκ είχε σηκώσει το κεφάλι του λιγάκι, θα είχε εντοπίσει μια γυναίκα με άσπρα μαλλιά και ένα καλάθι στο χέρι να ανοίγει την μπροστινή πύλη που οδηγούσε στο κτήμα του, λες και έμπαινε στο σπίτι της, και να

περνάει μπροστά από τις κληματαριές. Θα την είχε δει να περνάει μέσα από τη συστάδα με τις αγριοτριανταφυλλιές. Όμως εκείνος ήταν ξαπλωμένος στο έδαφος και δεν την πήρε καθόλου είδηση.

Το τραύμα του ήταν πιο βαθύ απ' όσο νόμιζε. Το πόδι του είχε πρηστεί και τον πονούσε, και τώρα είχε ανεβάσει και πυρετό. Ο Κανγκ δεν είχε εμπιστοσύνη στα γιατρικά, και βασικά δεν του άρεσαν καθόλου. Όμως, όταν το πόδι του πρήστηκε σε τέτοιο βαθμό που τον δυσκόλευε στο περπάτημα, ψαχούλεψε μέσα στο ντουλάπι όπου φυλούσε τα φάρμακα και βρήκε αντιβιοτικά. Έτσι και το τραύμα χειροτέρευε, ο μόνος που θα ωφελούνταν ήταν ο κύριος Καρούμπαλος.

Ο Κανγκ ξάπλωσε στο κρεβάτι του και είπε να δοκιμάσει να πει μια προσευχή. «Θεέ μου, κάνε το πόδι μου γερό σαν καινούριο όταν ξυπνήσω. Όποιος Θεός κι αν είσαι. Εσύ μπορείς να το κάνεις να γίνει. Θεός είσαι, έτσι δεν είσαι;» Ήταν σίγουρα μια χοντροκομμένη προσευχή, αλλά αυτό ήταν το καλύτερο που μπόρεσε ο Κανγκ να καταφέρει. Είχε να προσευχηθεί από τότε που ήταν δέκα χρόνων, τελευταία φορά που είχε πιστέψει στον Θεό ή στα Χριστούγεννα ή σε κάτι από αυτά. Δίπλα στο κρεβάτι του υπήρχε ένα κόκκινο κουμπί που θα μπορούσε να το πατήσει σε περίπτωση ανάγκης, αλλά αρνήθηκε να το κάνει.

Ο Κανγκ παρέμεινε στο κρεβάτι, και την επομένη μέρα ήρθε μια νοσοκόμα και του έδωσε κάτι που τον έκανε να κοιμηθεί συνεχόμενα για τρεις ολόκληρες μέρες. Είχε τη λανθασμένη εντύπωση ότι κανένας δεν μπορούσε να μπει στο σπίτι του εκτός κι αν τον καλούσε ο ίδιος. Δεν ήξερε όλες τις λεπτομέρειες της υπόθεσης. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι μια επαγγελματική εταιρεία συντήρησης επιτηρούσε την ιδιοκτησία του. Όμως δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι και εκείνος προσωπικά ήταν υπό επαγγελματική εποπτεία. Οι επαγγελματίες μπαινόβγαιναν αθόρυβα και προσεκτικά όταν αυτός δεν βρισκόταν στο σπίτι ή όταν κοιμόταν.

Παρόλο που ο Κανγκ κοιμήθηκε για ένα μεγάλο διάστημα, δεν κοιμήθηκε βαθιά. Μουρμούριζε μες στον ύπνο του για τον σαματά στον πίσω κήπο. Ο κόκορας εξακολουθούσε να ουρλιάζει τρεις φορές κάθε πρωί, ο σκύλος γάβγιζε σαν παλαβός, και επιπλέον ακούγονταν και παιδιά να γελάνε. Αμέσως μόλις ξύπνησε, πήρε τηλέφωνο τον βοηθό του. «Παρκ, είναι ανάγκη να έρθεις στο σπίτι μου». Η φωνή του Κανγκ ήταν ήρεμη αλλά αποφασιστική, όπως ακουγόταν πάντα όταν έπαιρνε σημαντικές αποφάσεις. «Θέλω οπωσδήποτε να τακτοποιήσεις το πρόβλημα στον κήπο αμέσως. Ξεφορτώσου αυτόν τον κόκορα για να μην ακούσω ξανά τούτη τη φασαρία!»